

HARSÁNYI LAJOS VERSEI

A FEKETE SZÉL

I.

Dermedt a búza-tenger.
Fakul arany kalásza.
Pedig mint béna harcos
Fejét porig alázza.
A hőség rekkenő.
Ver, ver a pütypalatty.
Azt veri a madár:
Ember, szaladj, szaladj!

Nyomasztó csend. A búza-tenger hallgat, nem beszél.
A láthatáron füstölög a vad fekete szél.

A gyárkémények ezre
Sötét füstöt pipál.
Az udvaron repülő,
Tank, gép ezernyi áll.
A nagy szirénák búgnak,
A tankok dübörögnek.
Remeg minden atomja
A döbbsent, néma rögnek.

Nyomasztó csend. A repülő, tank hallgat, nem beszél.
A láthatáron füstölög a vad fekete szél.

Tele van a kaszárnya
Fiatal katonával.
Az igazi katona
Dalolni sohse átall.
De most mindenki hallgat.
A fegyverek megtöltve.
(Nemrég az ember tíz
Millió embert ölt le.)

Nyomasztó csend. A nagy kaszárnya hallgat, nem beszél.
A láthatáron füstölög a vad fekete szél...

AZ ÉGŐ KATEDRÁLIS

II.

Mint alvó szép menyasszonyt
Szűz csókkal kelt arája,
Úgy hull a nagytemplomra
A kelő nap sugára.
És mint a csóktól pírban
Felébred a menyasszony :
Kigyúl a katedrális,
Kereszt, kőcsipke, balkon.
A tornyok égő lángok.
Tüzes az ablakrózsa.
A sokszáz színes ablak
Színét szikrázva szórja.
A fénykévék zuhognak
És minden oszlop lángol.
Az orgona eldördül
S himnusz csap ki a lángból.

A meghalt éj dermedve néz és ámul a halál is.
Az emberek ijedve mondják : ég a katedrális.

Valaki az oltárnál
Megcsókol engem reggel.
Leszámolok én nyomban
Minden sötét sereggel.
Bennem is fény gyullad ki
Minden hová ?-ra, mért ?-re.
A fény sugar szívemnek
A gyökeréig ér le.
Dolgozik bennem Krisztus :
A fény, a tűz, a Lélek.
Aranyharmatban fürdet,
Titok-kenyérrel éltet.
Ezért vagyok csodás-jó.
Egy ellenségem sincsen.
Felébresztett a csókkal
És felgyújtott az Isten.

A meghalt szív dermedve néz és ámul a halál is.
Az angyalok ujjongva mondják : ég a katedrális.